

Jídelna Kuchařek bez domova otevřena!

Ve středu 22. března se slavnostně otvírala Jídelna Kuchařek bez domova. Sídlí v Brožkově 6, kousek od pražského Anděla. V kuchyni se od brzkých ranních hodin kmitalo, aby zvědaví a hladoví návštěvníci a návštěvnice, kteří přišli na oběd, odpolední svačinku nebo večeři, dostali svou porci včas a aby si na ní pochutnali. V nabídce byly boloňské špagety a čočková polévka jako hlavní jídlo, k tomu pohankový salát pro ty, kdo raději něco lehčího, dále slané zeleninové koláče (quiche), chlebičky a něco sladkého. Během dne se prodalo asi 110 porcí, a k tomu ještě nepočítané polévky a ostatních dobrot. Počet porcí skvěle vyšel, protože chvíli před zavíracíhou v sedm hodin se prodával poslední chlebiček.

Před otevřením si tým jídelny udělal malou oslavu s nealkoholickým šampaňským. A hned po otevření se pak jídelna zaplnila a dveře se v ní netrhy víceméně až do večera, v některých chvílích kolem oběda a večeře se občas i vytvořila fronta. Lidé si pak jídlo odnášeli s sebou nebo se kolegiálně střídali na židlích a okenních parapetech.

Jídelna také zažila velký zájem médií – od České televize a rozhlasu až po několik velkých deníků a dalších. Novináři a novinářky často chtěli natáčet přímo v kuchyni, a tak jste mohli vidět kameru, jak se skoro noří do hrnce na sporáku nebo sleduje, jak se dává koláč do trouby.

Pokud jste v Jídelně ještě nebyli, přijďte se podívat: jídlo je dobré, zdravé a cenově dostupné, interiér je krásný a osobitý. Na jeho podobě pracovali lidé z ateliéru MARS, kteří k vybavení a ozdobení jídelny recyklovali nejružnější materiály: prázdné skleněné lahve, staré kuchyňské náčiní nebo nábytek, a dali jim novou podobu. Jídelna tak kromě dobrého jídla a podpory žen se zkušeností s bezdomovectvím nabízí i ekologický přesah.

Jsmo moc rádi, že se jídelnu podařilo otevřít, skoro jsme tomu ani v den otevření nemohli věřit. Ale podařilo se, díky úsilí všech lidí do projektu zapojených. Takže nezbyvá než poděkovat a těšit se na šťastnou a chutnou budoucnost.

Jitka

Co člověk, to příběh, co příběh, to průvodcovská trasa

Možnost poznat město z jiného úhlu, očima lidí bez domova, se už asi rok nabízí i v Brně – díky kolektivu Brnem s lidmi bez domova. Je to volné uskupení lidí, kteří se do organizování prohlídek nadšeně pustili. Brnem s lidmi bez domova je další projekt, který lidi nu ulici bere jako lidi, jejichž dovednosti je třeba respektovat a ocenit, a který se odehrává mimo častý rámec sociální práce odborník – klient.

O tom, jak všechno vzniklo a jak prohlídky probíhají, povídá jedna ze zakladatelek Markéta.

Kdo, kdy a proč s průvodcováním začal?

S myšlenkou prohlídek přišla naše kamarádka Kristýna, která měla v rámci projektu Akumulátor realizovat nějaký svůj vlastní nápad, projekt. Původní myšlenka byla tedy udělat pár prohlídek pro kamarády a brát to spíše jako jednorázovou akci. Šlo primárně o to, aby byl průvodcům, kteří trávili nebo tráví nějakou část svého života na ulici, vytvořen prostor, kde budou moci vyprávět

svůj příběh, a bude tak možné přispět k naborování stereotypů, které se s problémem bezdomovectví pojí.

Týna mě oslovila, jestli bych jí s projektem nepomohla, a jelikož se mi nápad moc líbil, neváhala jsem a souhlasila. Postupně se začali zapojovat další naši kamarádi a je nás teď už dokonce sedm. Pracovat na prohlídce jsme začali v březnu minulého roku, kdy jsme našli naši první průvodkyni přes brněnské sociální kurátory. První prohlídky začaly v květnu a vzhledem k velkému zájmu a povědomí o nich jsme se rozhodli v prohlídkách pokračovat.

Na facebooku píšete, že myšlenka vznikla v projektu Akumulátor, můžete ho přiblížit?

Projekt Akumulátor je několik víkendových školení, která jsou určena pro mladé aktivní lidi. Seznamuje účastníky s možnostmi, jak měnit věci ve svém okolí. Účast na projektu je určitě dobrá cesta, jak si takové problémy vůbec uvědomit, přemýšlet nad nimi a začít je řešit. V neposlední řadě je to také možnost, jak potkat jiné aktivní lidi z různých koutů nejen ČR, a navazovat tak nové kontakty a přátelství.

S kolika lidmi teď spolupracujete a jak nové průvodce a průvodkyně získáváte?

Právě teď máme dva průvodce – muže. Naše první paní průvodkyně Jana, se kterou

... a bistro se spustilo

22. března 2017 v 10:40 jsme otevřeli dveře do našeho malého, ale krásného bistra, před otvíracíhou jsme si všimly, že venku postávají první nadšenci a naši zákazníci. Měli jsme navařeno a vitrína byla skoro naplněna slanými i sladkými dobrůtkami. K pití jsme připravili domácí mošt (citronáda, jablečná) a bistro se spustilo. Na baru byla Nikol a Helča a občas se tu tam a sem míhla Zuzka, v kuchyni byla naše milá provozní Tereza a kuchařka Eva a cukrářka Kačka. Vcelku to byl náročný a dlouhý den.

Nikss

Rychlé rande na Jednom světě

V úterý 14. 3. se v rámci filmového festivalu Jeden svět konala v pražské Lucerně akce Speed dating bez domova. U stolů v diváckém centru Jednoho světa seděli průvodci a průvodkyně z organizace Pragulic a Kuchařky bez domova, s nimiž si zájemci mohli během pěti minut popovídat o tom, co je zajímavé, a pak se přesunout k dalšímu stolu na další krátký rozhovor (speed dating doslova znamená rychlé rande). Průvodci a Kuchařky nejčastěji mluvili o své práci ve zmíněných organizacích. Zájemců o rozhovory bylo tolik, že se nestačili všichni prošťídat.

Helena, která na akci zastupovala Pragulic, si pochvalovala, že bylo příjemné popovídat si a propojit se s lidmi, kteří se o téma zajímají, ale třeba ještě nebyli na prohlídce. „Byli to lidé všeho věku. Taky se mi líbilo, že starší lidé měli zájem. Mám zkušenost, že hodně starších lidí odsuzuje lidi na ulici.“ Speed dating navázal na film Divadlo života o tom, jak šéfkuchaři v Miláně vaří pro lidi bez domova a uprchlíky z jídla, které by se jinak vyhodilo.

Helena a Jitka

„i to je ŽIVOT ...“

Tento název nesla veřejná akce, která se uskutečnila v prostorách havlíčkobrodského vlakového nádraží dne 9. 3. 2017. Byla zaměřena na přiblížení života lidí bez přístřeší. Na celé akci se podílely organizace působící v okrese Havlíčkův Brod, jež přímo pracují nebo přispívají svojí činností lidem bez přístřeší. Konkrétně se jednalo o Potravinovou banku Vysočina z. s., Semitam s. r. o., Městský úřad Havlíčkův Brod a Spektrum - Kontaktní a poradenské centrum v oblasti drogové problematiky.

Každý, kdo procházel nádražní halou, si mohl dát teplou polévku a čaj, nebo také utopence a sušenky, dle chuti. Součástí akce byla výstava nádherných fotografií z cyklu známého českého fotografa pana prof. Mgr. Jindřicha Štreita, dr. h. c., „Kde domov můj“, zobrazující život lidí na ulici. Výstava byla doplněna poutavými příběhy těch, kteří si život na ulici vyzkoušeli na vlastní kůži. Ten, kdo si prohlédl výstavu a přečetl příběhy, se mohl ještě začíst do Bezdomovin, volně přístupných na lavičkách.

Akce tohoto typu se konala v Havlíčkově Brodě poprvé a těšila se velkému zájmu ze strany veřejnosti.

KPC Spektrum Žďár nad Sázavou

Příběhy z výstavy si můžete přečíst na straně 2, pozn. red.

DENNÍ CENTRUM PRO ŽENY MĚNÍ OTVÍRACÍ DOBU

Pozor, pozor, pražské Nizkoprahové denní centrum pro ženy v Žitné 35 zkracuje svou otvírací dobu.

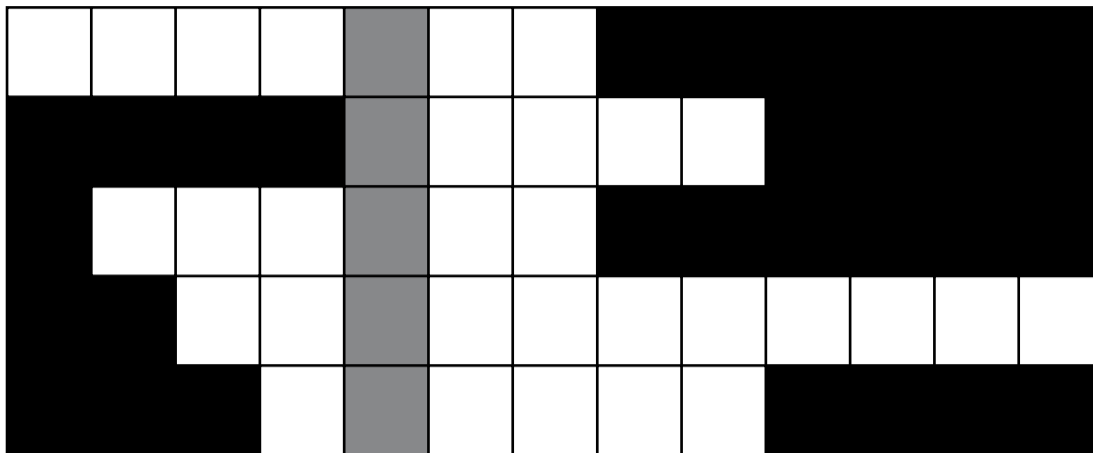
Nově bude otevřeno od pondělí do pátku od 7 do 12.30 hodin (víkendy zavřeno).

Dokončení rozhovoru na straně 2

Audre Lorde (1934 – 1992)
americká spisovatelka a básnířka, bojovnice za občanská a ženská práva. Ve svých dílech se věnovala postavení černých žen a vícenásobnému znevýhodnění na základě pohlaví, barvy pleti, sexuálních preferencí, věku nebo sociálního postavení.

stav, kdy mají všichni lidé stejná práva a možnosti

mimořádné, obtížné období. Osobní nebo třeba ekonomická ...

stav, kdy lidé žijí v hmotném nedostatku, opak bohatství

skryté, ne patrné na první pohled

získat peníze prací

Paní Pepina a vyprávění z blázince

Starší vyhublá paní sedí v křesle. Mičky zírá před sebe. Kdysi vyučovala na gymnáziu tři předměty. Dnes se nalézá v pokročilém stádiu Alzheimerovy choroby. Odpoledne si pro ni přijde dcera. Odveze ji domů. Za pár dnů potom do zařízení pro lidi s touto chorobou. Její postel a stoleček už je přidělen další pacientce. O přijetí k léčbě je velký zájem. Někteří senioři však přicházejí i proti své vůli. Třeba proto, že nemohou v noci spát a pronásledují je bludné představy.

Uklízím na jednom z pavilonů pražského blázince. Převážně jsou zde pacienti s demencí související s nějakým druhem civilizační choroby. Občas se někdo stane našim pacientem a doslova se k nám „propadne“ vlivem událostí, jako je například – bohužel také: úmrtí drahé, blízké osoby. Ojediněle se však stává i jiná věc, a to, že drahá, blízká osoba, pod nějakým nátlakem prodá svému stárnoucímu rodiči střechu nad hlavou. A to i bez jeho vůle či vědomí.

V tom případě se tu léčí společně ti, co jsou v depresi, že přišli o drahou blízkou osobu, s těmi, co nechápou, k čemu až se nechala drahá blízká osoba dohnat, a následně se ocitají ve stavu, kdy jim není jasné, proč by ještě měli chtít žít.

S paní Josífkovou je to zcela jinak. Tato paní má rodinu hodnou a pečující. „Sestřínko“ – oslovila mě po krátkém zamyšlení. „Já jsem Pepina Pepinovitá, víte?“ Odpověděla jsem jen úsměvem. To myslím stačí. Paní je ke mně milá. Ani mi nechce říkat uklízečko, tak mi říká „sestřínko“.

Dlouhá léta pracovala – jak mi sama řekla – jako pomocnice v jeslích. Ke stáru potom přišla podivná zmatenost, zapomnětlivost. To už dávno v jeslích nepracovala. Vzpomínky na nešťastná batolata bez maminek ji do jisté míry nejspíš poněkud poznamenaly. Jednou mi řekla: „Ten pláč dětí někdy slyším... ještě i po těch letech.“ A podívala se někam skrze mě... s velkou něhou v očích a s neurčitým zasněním.

Paní Josífkové odešla paměť, ale zůstalo velké srdce. Je ochotná suplovat kdejakou blízkou osobu, kterou jiné pacientky postrádají.

Paní Pepina se zastavila u vchodu do jídelny, kde zrovna seděla u stolu její spolubydlící paní Fišárková, a zvedla varovně prst: „Ale tvůj manžel už dnes nebudu, s tím nepočítej!“

Paní Fišárková na ni chvíli vyjeveně koukala a potom zklamaně zabručela, protože tím přišla o hru – fiktivní hru – na to, že nejsou v blázinci v jídelně, ale u Fišárků na zahradě v altánu a připíjejí si: dobrým vínem – jak Fišárková opakovaně prohlašovala.

Tím zkrátka skončila tato iluze.

Myslím na paní Josífkovou a jdu uklidit do pokoje s kašpárkem na dveřích. Ostatní pokoje mají čísla, tenhle jediný má i obrázek. Pokoj je úzký, přesto jsou tu čtyři postele. Nalevo, na stolek náležícím paní Josífkové, leží plastové cedule se jmény lékařek, které mají pracovní na tomto patře. Paní Josífková je musela strhnout ze všech pracoven, jinak by tu ty cedule nebyly, napadlo mě. Sebrala jsem je a šla se jí zeptat, proč to udělala. Odpověděla mi, že už půjde brzy domů a protože tu strávila s námi dlouhou dobu, chtěla si z těchto cedulí udělat upomínkové album. „Jestli mi je nemůžete věnovat, tak se prosím nezlobte!“

Po téhle paní mi bude asi přeci jen smutno, říkám si jen pro sebe.

Sedla si k pacientce s velkou plyšovou kočkou. Hladí opatrně kočku po hřbetě a té strnulé paní říká samá milá slova. Paní však mlčí. Jen hledí před sebe.

„Tak podívejte se na tu kočku, přinesla ji vaše dcera, řekněte, jak dělá kočička, no přece mňau – opakujte po mně...“

Tak mňau

a tím

končím

vyprávění

z blázince.

Violka

KUCHAŘKY BEZ DOMOVA rozšiřují řady!

Jste žena a máte potíže s bydlením? Baví vás vařit a ráda trávíte čas mezi lidmi? Přidejte se k projektu „Kuchařky bez domova“, kde společně vaříme a společně bojujeme proti nepřízni osudu kuchyňskými zbraněmi! V projektu nabízáme pracovní příležitosti.

Pokud máte zájem, zavolejte nebo napište našim provozním, kteří Vám rádi sdělí bližší informace.

Matthias Richter • 775 707 371

Tereza Hájková • 607 724 785

Těšíme se na Vás!

